

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

XXXIX. 23. Bonum bono maius non esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Θ'.

Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῆ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐκ ἔστιν^α.

Οὐδὲ τῆ Ὀμήρου ἐγώ γε ἀποδέχομαι, τῷ Λυκίῳ Γλαύκῳ μεμφομένῃ^β, ἀμείβοντι ὅπλα χρυσᾶ πρὸς τὰ τῆ Διομήδους χαλκᾶ ὄντα, καὶ ἐνεαβοίων ἑκατόμβοια ἀλλαττομένῳ. Χρηματιστῆς γὰρ ἂν τῆτό γε αἰτιάσαιτο ἐν δίκῃ,

Ἄρχος ναυτῶν^γ, οἳ τε πρηκτῆρες ἔασι,
Φόρτι τε μνήμων, κερδέων τε ἀρπαλέων^δ. μή τι γε

DISSERT. XXXIX. vulgo XXIII.

Bonum bono maius non esse.

Ego ne Homerum quidem audio, cum Glaucum illum Lycium accusat, quod aurea arma cum aereis Diomedis commutaverit; et quae centum aureorum erant, pro iis, quae novem tantum erant, donaverit. Mercatori hanc querelam relinquamus, qui hoc non immerito faciat;

Scilicet intenzus lucro, navisque magister,
qui mercibus praefectus sit et auaro quaestui: quae longe abesse

παῖς, παρὰ πατρός etc. Nos Mss. Regii fide nitimur. Dion Chrysostomus Orat. LV. p. 558. Ὁ δὲ Σακράτης ὅτι μὲν παῖς ἂν ἐμάνθανε [λιδοξός] τὴν τῆ πατρός τέχνην, ἀκηκόομεν. Ibi tamen vox λιδοξός ex glossmate videtur orta; quapropter eam delendam censeo. Vide Lucianum in Somnio p. 9. schol. ad Aristoph. Nub. v. 771. et Menagium ad Laërtii II. 19.

Ibid. ἐγένετο ἂν λιδοξός παῖς, παρὰ πατρός.] Correxeram ex coniectura: ἢ κατὰ μὲν τέχνην ἐγένετο ἂν λιδοξός, παῖς παρὰ πατρός λαβὼν τὸν κλῆρον· κατὰ δὲ τὴν τῆ θεῶ χειροτονίαν, etc. Mss. habent, ἢ κατὰ μὲν τὴν τέχνην, et λιδοξός, Editum etiam video,

κατὰ δὲ τὴν τῆ θεῶ. sed oblitus est Cl. Editor monere, vnde istud δὲ habuerit. M.

DISSERT. XXXIX.

a Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῆ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐκ ἔστιν.] Ita codices, vulgo ὅτι ἐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῆ μείζον.

Sectio ε.

b τῷ Λυκίῳ Γλαύκῳ μεμφομένῃ.] Vide Iliad. ζ'. 234. [seqq.

c Ἄρχος ναυτῶν.] Odyss. θ'. 162.

d Φόρτι τε μνήμων, κερδέων τε [ἀρπαλέων.] Vulgo ἀρπαλέος. At Homerus Odyss. θ'. 163.

Φόρτι τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων,
Κερδέων δ' [ἀρπαλέων.]

Quin

ἀνὴρ ποιητικὸς, καὶ ἀξίων μαθητῆς εἶναι τῆς Καλλιόπης ἢ μηδὲν θέμις μῆτε ἐπαινεῖν τῶν αἰσχυρῶν, μῆτε ψέγειν τῶν καλῶν. Εἰκὸς δὲ πρὸς τὸν Γλαῦκον, εἶπερ ἦν Ἴππολόχῃ, τῷ Βελλεροφόντῃ, τῷ Σισύφῃ, τῷ Αἰόλῃ, ἀγαθῶν ἀπάντων, ἐντυχόντα ἀνδρὶ, ἐχθρῷ δοκᾶντι κατὰ τὴν τῷ πολέμῳ τύχην ^e, Φίλῳ δὲ κατὰ τὴν τῶν πατέρων ξενίαν, ξυμβαλλόμενον Φιλίαν αὐτῆς, καὶ ἀνακαλέμενον τὴν προγενῆ οἰκειότητα, ξυμμετρήσασθαι τῷ καιρῷ καὶ μὴ τῇ ἀξίᾳ τῶν ὀπλων τὴν ἀνταλλαγὴν· μὴ λογισμὸς συντιθέντα χρυσῶν καὶ χαλκῶν, καθάπερ οἱ ἐκ Λήμνου οἰνίζόμενοι ^f,

"Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδῆρῳ,

"Ἄλλοι δὲ ῥινόϊς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι.

Μέχρι μὲν γὰρ τῆς χρείας τῆς ἐν ποσὶν ἔχει λογισμὸς

abesse a poeta debent, qui magistrum sibi Calliopen fuisse vult, quae neque turpia laudare, nec pulchra vituperare debet. Decuit sane Glaucum, siquidem patrem Hippolochum, avum Bellerophontem, proavum Sisyphum, abavum Aeolum, viros omnes praestantissimos, habuit, cum homini occurreret, qui in bello quidem hostis, amicus autem antiquo hospitalitatis iure esset, cumque eo de integro foedus inire, veteremque illam maiorum suorum reuocare familiaritatem vellet, occasione, non pretio, permutationem aestimare armorum; neque aurum et aes anxie inter se componere, ut illi, qui ex Lemno vinum sibi comparant,

*Quorum pars illud ferro mercatur, et aere,
Tergoribus pars taurinis, ipsisque iuencis.*

Intra usum enim quotidianum consistit compensatio, maiusque

Quin et vterque codex ἀρπαλέων exhibet.

^e κατὰ τὴν [τῷ] πολέμῳ τύχην,] Sic Reg. et Harl. vulgo deest vox media.

^f καθάπερ οἱ ἐκ [Λήμνου] οἰνίζόμενοι,] Vulgo ἐκ Ληνῶ. Sed optimam Dan. Heintii διόρθωσιν lubens recepi: nam Maximus sine

dubio respicit ad haec, quae leguntur Iliad. η'. 467. seqq.

Νῆες δ' ἐκ [Λήμνοιο] παρέτασαν οἶνον ἀγροῦ etc.

"Ἐθεν ἄρ' [οἰνίζοντο] κερκισμῶντες Ἀχαιοὶ etc.

"Ἄλλοι μὲν χαλκῷ etc.

Vide Iustinianum Instit. lib. III. Tit. XXIV. §. 2.

ε κατὰ

ἡ ἀντίδοσις, καὶ τὸ πλεον πρὸς τῆλαττον τῶ ἀντιπασίῳ
 ἐν τοῖς ἀνομοίοις κατὰ τὴν τιμὴν ἐξετάζεται. Καὶ ἐγκα-
 καλυμμένος γῆν τις γνοίη, ὅτι καὶ τὸ τάλαντον τῶν δέ-
 κα μνῶν πολλαπλάσιον, καὶ ἡ δραχμὴ τῆ ὀβολῆ τι-
 μαλφετέρα καὶ ἐν κλήσει γῆς καὶ κατὰ τὸν Ἡρόδο-
 τον ^g οἱ μὲν γεωργοὶ ^h ὀργυιαῖς διαμετρῶνται τὴν γῆν,
 οἱ δὲ τῶν ἀμφιλαφέτεροι σαδίοις, οἱ δὲ τῶν πολὺ
 γεωργικώτεροι ⁱ σχοινοῖς ^k, καθάπερ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ
 ἐν κλήσει θρεμμάτων πολυκτεανώτερος τῆ Πολυφήμου
 ἦν ὁ Δάρδανος,

iusque minori in iis, quae pretio differunt, opponitur. Nemo enim est, qui non vel obductis oculis scire possit, talentum multo plus valere, quam minas decem, sicut pretio suo obolum excedit drachma; et qui terram possident agricolae, secundum Herodotum eam passibus metiuntur, qui vero his laxius incolunt, funibus agunt, quemadmodum Aegyptii; et in possessione pecudum opulentior Polyphemo est Dardanus,

^g κατὰ τὸν Ἡρόδοτον,] Vulgo ^g κατὰ τὸν Ἡρόδοτον,] Vulgo ^g κατὰ τὸν Ἡρόδοτον,] Vulgo
 Περὶ οὐκίον. Codex Regius Περὶ οὐκίον. Sed Heinsius verissime legit Ἡρόδοτον. Nam locus, ad quem respicit noster, exstat lib. II. cap. VI.

^h οἱ μὲν γεωργοὶ] Apud Herodotum γεωπεινοῖαι dicuntur. γεωπεινοῖαι vero, prout ex Horo tradit Etymologus, παρὰ Ἡρόδοτον οἱ ὀλίγη γῆν ἔχοντες. Hefychius: γεωπεινοῖαι, οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορῆμοι. Sic etiam Suidas. Noster γεωπεινοῖαι et γεωπόνους videtur confudisse.

Ibid. οἱ μὲν γεωργοὶ ὀργυιαῖς διαμετρῶνται τὴν γῆν,] In loco Herodoti, unde haec sumuntur, non est γεωργοὶ, sed γεωπεινοῖαι. unde acute suspicatur *Dauisius*, Maximum legisse γεωπόνους, et pro eo posuisse γεωργοὶ. Hoc

Cuius vero non satisfaciet sensui, qui poscit agricolae PAVPERES, et qui parvam terrae portionem colunt, οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορῆμοι, vt ex hoc Herodoti loco notat Suidas, verbis Hefychii vsus. patet hoc ex sequentium Oppositione. Ideo legendum puto: οἱ μὲν [πενήτες] γεωργοὶ ὀργυιαῖς etc. vt XXXVII, 7. Οὐ γὰρ ἀν ὠκεῖτο χεῖρον ἢ γῆ, μὴ διαμετρημένων αὐτὴν ἀκριβῶς πενήτων γεωργῶν. Haec est res ipsa. M.

ⁱ σαδίοις, οἱ δὲ τῶν πολὺ γεωργικώτεροι] Ex Reg. et Harl. haec addidimus omnia, quae Paccii codex etiam repraesentabat.

^k σχοινοῖς,] Iosephus Antiq. Iud. lib. VI. cap. V. 3. Διαβὰς δὲ τὸν Ἰσραὴλιν, καὶ [σχοινοῖν] δέκα δι' ἑλῆς

Τῶ τρισχίλιοι¹ ἵπποι ἔλος καταβηκολέοντο.

Ἄλλ' ἐπειδὴν τις τὰς χρείας παρωσάμενος ἀντεξετάζη αὐταῖς^m τὰ ἀγαθὰ, εὐροὶ ἂν, οἶμα, ταύτας μὲν καιρῶ, καὶ νόμῳ, καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔθεσι, καὶ τύχαις, ἄνω καὶ κάτω εἰς τιμὴν καὶ ἀτιμίανⁿ μεταβαλλομένας τὸ δὲ ἀγαθὸν, ἐδραῖον, βέβαιον, ἀκλινὲς, ἰσόρροπον, κοι-

Cuius equi ter mille paludem pascere circum.

Si quis vero, vsu neglecto, inter se contendat bonum, inueniet, ni fallor, illum et tempore, et lege, et diuersa voluptate, et consuetudine, et fortuna, perpetuo mutari, suumque accipere pretium; hoc vero stabile esse, firmum, immotum, aequilibre,

commune,

δι' ὅλης τῆς νοκλῆς ἀνύσας ὀδόν. Sic Ms. Vaticanus, cum reliqui codices prae se ferant *σχοίνων δέκα* — ὀδόν. Nec sane negari potest, quin haec mensura fere

σχοῖνος, non *σχοινίον*, appelletur.

Etymologus in *Σχοινίον*: *Σχοῖνος, μέτρον ἐστὶ γεωμετρικόν.* Suidas:

Σχοῖνος, μέτρον γεωργικόν. ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἰσραηλιῶν. Kusterus quidem, cum respici putaret ad I. 66. reponit

ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἰσραηλιῶν. Sed omnino fallitur; nam menti

consarcinatoris istius obuersabantur haec ex lib. II. cap. VI.

Ὁ δὲ [*σχοῖνος*] ἑκατὸς, μέτρον ἐστὶν Αἰγυπτίου ἐξήκοντα στάδια. Verum tamen ἄσατόν ἐστι τὸ τῆς [*σχοῖνου*]

μέτρον, cum alii triginta stadia, alii quadraginta, alii plura

schoeno tribuant. Vide Strabonem lib. XVII. p. 1156.

1 τῶ τρισχίλιοι] Lege *τρισχίλιοι*, prout apud poetam scribitur Iliad. τ'. 221. Vide scholiasten ad Euripidis Phoeniss. v. 3.

m ἀντεξετάζη [αὐταῖς] Hein- sius legit αὐταῖς, scilicet ἀγαθαῖς.

n εἰς τιμὴν καὶ ἀτιμίαν] Vulga

sic

Mihi potius excidisse videtur particula negans. Itaque legerim: [μὴ] ἀντεξετάζη αὐταῖς τὰ ἀγαθὰ. Sin vsus praetermittas, nec cum illis bona compares.

Ibid. Ἄλλ' ἐπειδὴν τις τὰς χρείας παρωσάμενος, ἀντεξετάζη αὐταῖς τὰ ἀγαθὰ, etc.] Haec esse obscurissima vidit Cl. Editor: ideo

suppleuit μὴ ἀντεξετάζη, non

comparat: quod directe pugnat cum mente Auctoris, cuius

propositum erat in hac ipsa sententia comparare ea, scil. Res

vitalis Necessarias, et Bona. Legendum: ἀλλ' ἐπειδὴν τις, τὰς

χρείας μὴ παρωσάμενος, ἀντεξετάζη αὐταῖς τὰ ἀγαθὰ, etc. Sed si

quis, Res vitalis Necessarias non

remouens, comparat eas cum

Bono, inueniet, HARVM quidem

valorem in perpetuo esse fluxu;

BONVM vero stabile, et semper

idem. Dependent haec a superioribus, μέχρι μὲν γὰρ τῆς

χρείας etc. et iis connectuntur. Egregia est sententia, et bonum sensum continet. M.

sic

νόν, ανέμητον, ἀφθονον, ἀνευδῆες, μήτε αὐξήσιω χω-
 ρῆν, μήτε ἐνδείας ἀνεχόμενον· τό, τε αὐξόμενον ὁ
 προσθήκη αὐξεται. Ἄλλ' εἰ μὲν ἀγαθὸν ἀγαθῶ προσ-
 ελήλυθεν, ἔδ' ἐν μᾶλλον τῇ προσθήκη νόει ἀγαθὸν τὸ
 ἀγαθόν, ἦν γὰρ ἀγαθὸν καὶ πρότερον· εἰ δ' ἐκ ἀγα-
 θὸν ἦν τὸ προσελθόν εἰς αὐξήσιω, δεινὸν λέγεις, εἰ ἔστι
 τι ἀγαθὸν ῥ μείζον προσθήκη κακῶ· τό, τε ἐνδεῆς ἐλ-
 λείψει ἐνδεῆς, ἀλλ' εἰ μὲν τῶ ἀγαθῶ ἀπυσία ἐνδεῖ τὸ
 ἀγαθόν, ἐκ ἦν ἀγαθόν, ὁπότε ἐνέδει^α, εἰ δ' ἑτέρω ἐν-
 δεῖ, καὶ μὴ τῶ ἀγαθῶ, ἔ λυπεῖ τὸ ἀγαθόν ἢ ἔλλειψις.
 β. Τί δ' ἐ, ἐχι καὶ ταύτη σκοπεῖς τὸ λεγόμενον;

commune, individuum, copiosum, nullius egenum, ut nec au-
 geri possit, nec defectum admittat: quicquid enim augetur,
 accessione augetur; At si bonum bono accedat, caue accessione
 hoc bonum magis bonum esse existimes; nam et prius erat
 bonum: quod si non est bonum, quod accedit; mirari lubet,
 si bonum aliquid maius futurum putas accessione mali: nam et
 quod deficit, qua deficit, deficere dicitur; at si boni defectu
 bonum deficit, non est bonum, cum deficit; si alterius defectu,
 non ipsius boni, non nocet bono hic defectus.

2. Quid? anne hic quidem intelligis, quod dico? Estne
 aliquid,

εἰς [τὴν] τιμὴν, sed articulum re-
 pudiant Mss.

ο τό, τε αὐξόμενον] Vulgo τὸ
 γὰρ αὐξανόμενον. Nos Mf. Reg.
 sequimur. Quin et Harl. τό, τε,
 non τὸ γὰρ, exhibet.

Ibid. τό, τε αὐξανόμενον προσ-
 θήκη αὐξεται] In priori editio-
 ne erat: τὸ γὰρ αὐξανόμενον,
 προσθήκη αὐξεται. cui mox re-
 spondet: τό, τε ἐνδεῆς, ἐλλείψει
 ἐνδεῆς. optime. Sed pro τὸ γὰρ
 ex Codd. reposuit τό, τε Davi-
 sius: cum tamen γὰρ omnino
 necessarium sit, ad probandam
 praecedentem positionem. Le-
 go igitur: τό, τε γὰρ αὐξανόμε-
 νον, προσθήκη αὐξεται — τό, τε

ἐνδεῆς, ἐλλείψει ἐνδεῆς. Caeterum
 pone ὑποσημῆν tantum post
 προσθήκη αὐξεται. et ita post νόει
 ἀγαθὸν τὸ ἀγαθόν. et post ἐλλεί-
 ψει ἐνδεῆς. iterum post ὁπότε
 ἐνέδει. M.

ρ εἰ [ἔστι] τι ἀγαθόν] Vulgo
 εἰ ἔστι. Reg. et Harl. a nostra
 stant lectione.

ρ ἐκ ἦν ἀγαθόν, ὁπότε ἐνέδει.]
 Vulgo desunt tres primae vo-
 ces. Sed orationi prorsus ne-
 cessariae sunt, easque suppedi-
 tauit Harl. a secunda manu.
 Quin et magnus ille Scaliger
 ex ingenio locum non aliter
 suppleuit.

Scalig

Καλεῖς τι υἰγείαν σώματος; τί δὲ ἔ μέλλεις; καλεῖς δὲ καὶ νόσον; Φέρε ἔν διαλαβῶν ἐκάτερον Φᾶθι γ. Οὐχ ἡ μὲν υἰγεία μέτρον τι ἐστὶ τῆς τῶν σωμάτων εὐαρμοσίας, ἐπειδὴν ὁμολογήσῃ τῇ πρὸς τὸ ἄριστον κρᾶσει τᾶναντία πρὸς ὕδωρ πῦρ ^δ, καὶ γῆ πρὸς ἀέρα, καὶ ἐκάτερον ^ε αὐθις αὐ πρὸς ἐκάτερον, καὶ πάντα πᾶσιν; Ἔστιν ἔν ὅπως ^η ποικίλον τι σοὶ ἡ υἰγεία ἔσαι, καὶ παντοδαπὸν, ἔχι ἀπλῆν καὶ ὁμολογημένον; Ἐπειδὴν γὰρ μέτρον εἴπης, τᾶσιν λέγεις ^κ. ἔδὲν γὰρ τῶν συμμέτρων μεταχωρεῖν Φιλεῖ ἐφ' ἐκάτερα, ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ἀκριβεῖς οἱ ὄροι. Ἡ δ' αὐ νόσος τί ἄλλο ἐστὶν, ἢ διάλυσις καὶ ταραχὴ τῆς ἐν σώματι ἐκεχειρίας, ἐπειδὴν αὐθις συμπε-

aliquid, quod sanitatem vocas corporis? et quidni esset? estne aliquid, quod morbum? De utroque igitur responde. Nonne corporis apte dispositi constitutionem certam, cum optima temperie contraria inter se consentiunt, sanitatem dicis: ut si aqua et ignis, terra et aër, rursusque utrumque cum utroque, omniaque cum omnibus conveniant? An idcirco varia res aut diversa, ac non simplex potius et definita, videtur sanitas? Quia simulac compositionem ei aptam tribuis, stabilitatem eius fateris; nihil enim bene compositum ab altero transit ad alterum, imo contra certos suos atque accuratos habet terminos. Contra morbus, quid aliud, quam dissolutio perturbatioque est foederis illius in corpore, quoties iterum inter se contendunt singula,

et,

Sectio β.

γ διαλαβῶν [ἐκάτερον] φᾶθι.] Sic Reg. et Harleian. vulgo deest ἐκάτερον.

δ τῇ πρὸς τὸ ἄριστον κρᾶσει τᾶναντία, πρὸς ὕδωρ πῦρ, etc.] Ita distinguendum. Sumta vero haec ex Platonis *Symposio* p. m. 18. τὰ τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ, καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ἀρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβη σώφρονα, ἣκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ υἰγείαν ἀνθρώποις etc. M.

ε καὶ ἐκάτερον] Vtriusque co-
MAX. TYR. P. II.

dicis fide prima vox restituitur.

η Ἔστιν [ἔν] ὅπως] Vulgo Ἔστιν ὅπως, voce praetermissa, quam Reg. et Harl. merito retinent.

κ Ἐπειδὴν γὰρ μέτρον εἴπης, [τᾶσιν] λέγεις.] Vulgo Ἐπειδὴν γὰρ [αὐ] μέτρον etc. nolentibus Mfl. Schottus autem reponit: Ἐπειδὴν γὰρ [ἀμέτρον] εἴπης, τᾶσιν λέγεις. Sed eum fefellit significatio, qua τᾶσιν accipit Maximus: non enim *seditionem* denotat, verum *firmitatem* seu *stabilitatem*; prout etiam apud Plutar-

Q

Plutar-

σόντα ἀλλήλοις τὰ τέως περ ἡρμοσμένα ὕ πολεμῆ, καὶ
 ταράτῃ, καὶ λυμαίνηται ὑπ' αὐτῶν τὸ σῶμα κλονέμε-
 νόν τε καὶ σπαραττόμενον καὶ σειόμενον; Ἔσιν ἔν, ὅπως
 τὸν πόλεμον τῆτον ἡγήσῃ ἀπλῶν καὶ ἕνα; Ὀλίγα μὲν
 ἂν ἦν ἡ ἰατρικὴ ἀξία. Νῦν δὲ τὸ πολυμερές καὶ πολύ-
 φωνον τῶ τῶν σωμάτων πόλεμος, ἃς καλῶμεν νόσους,
 ἐγέννησε τέχνην παντοδαπὴν, καὶ μετὴν ὀργάνων παικί-
 λων, καὶ πολλῶν Φαρμάκων, καὶ σιτίων, καὶ διαιτη-
 μάτων. Καὶ ἐπὶ μουσικὴν ἔλθῃς, τὸ μὲν ἡρμοσμένον
 καὶ ταῦθα ἔν, ἔτε κρεῖττον αὐτὸ αὐτῶ γινόμενον, ἔτε
 ἔλαττον τὸ δὲ ἀνάρμοςον πολὺ, καὶ παντοδαπὸν, καὶ
 διηρημένον. Οὕτω καὶ χορὸς ὁμολογήσας μὲν εἰς ὁμο-
 φωνίαν, ἔν τι ἐσί. μὴ ὁμολογῶν δὲ σχίζεται, καὶ δια-
 χεῖται, καὶ σκεδάννυται, καὶ πλῆθος γίγνεται. Οὕτω

et, quae prius apte composita erant, bellum gerunt, ac tu-
 multuantur; ab iisque iactatur, discerpitur, concutitur, donec
 intereat, corpus? Tunc ergo unifornie simplexque existimas
 hoc bellum? Nae res parui pretii esset medicina. Nunc diver-
 sitas illa varietasque belli illius in corpore, quem morbum dici-
 mus, artem produxit variam, quae et instrumenta requirit varia,
 et remedia diuersa, diuersamque cibi ac victus rationem conti-
 net. Ad musicam si venias, apta compositio et hic vnica est,
 quae nunquam aut melior est, aut deterior seipsa; contraria
 vero multiplex, aut potius omnigena ac diuisa. Eodem modo
 chorus, qui consentit voce, vnus est; si dissentit, scinditur,
 diffunditur, separatur, fit multitudo denique. Eodem modo
 et

Plutarchum in Publicola p. 101. A.
 et Eusebium de Laud. Constanti-
 tini cap. VI. p. 730.

ὕ τὰ τέως περ ἡρμοσμένα] Vul-
 go, vocabulis perperam diuisis,
 τῶτε ὡς περ ἡρμοσμένα. Sed Harl.
 lectionem dedit, quam sequi-
 mur. Heinsius rescribendum
 coniecit τὰ τέως προηρμοσμένα.
 Tum demum vero τέως abundat.

ε Οὕτω καὶ χορὸς ὁμολογήσας
 μὲν εἰς ὁμοφωνίαν, [ἔν τι ἐσί.] Tres
 vltimas voces non agnoscunt
 Reg. aut Harl. nec eas a Maxi-
 mi manu fuisse censeo. Illis
 itaque neglectis lego: οὕτω
 καὶ χορὸς ὁμολογήσας μὲν [εἰς
 ὁμοφωνίαν.] Sic etiam chorum
 consentientem unum facit con-
 census.

α ἀρμκ

καὶ τριήρης, ἐρροσομένη ὑπ' αὐλῶ, τὴν πολυχειρίαν συν-
 ἀπλει τῇ ὁμοιότητι τῆς εἰρροσίας· εἰάν δὲ ἀπαλλάξῃς
 τὸν αὐλόν, διέλυσας αὐτῆς τὴν χειρροργίαν. Οὕτω καὶ
 ὑφ' ἡνίοχῳ ἄρμα εὐθύνεται ^a κοινῶ δρόμῳ, καὶ θυμῶ
 ἐνί· εἰάν δὲ ἀφέλῃς τὸν ἡνίοχον, ἐσκέδασας τὸ ἄρμα.
 Οὕτω καὶ στρατόπεδον συντάττεται ὑπὸ συνδήματι ἐνί·
 εἰάν δὲ ἀφέλῃς τὸ σύνθημα, διέλυσας τὴν Φάλαγγα
 εἰς πλήθος Φυγὴν ^b.

γ'. Τί τοίνυν ἀγαθόν σωμάτων; ὑγεία. Κακόν;
 νόσος. Ἐν μὲν ὑγείᾳ, πολλαὶ δὲ αἱ νόσοι. Τί ἐν μου-
 σικῇ τὸ ἀγαθόν; ἁρμονία ^c. Ἐν μὲν τὸ ἡρροσομένον,

et triremis, quae ad tibiae modos a remigibus impellitur, diuer-
 sas manus pari studio coniungit remigandi; quod si tibiam tol-
 lis, opus illorum dissoluis. Ita et currus ab auriga communi
 cursu vnoque impetu equorum impellitur; tolle aurigam, dissi-
 pabitur currus. Nec aliter vna sub tessera disponitur exercitus;
 tolle tesseram, solues exercitum, multosque ex eo homines effi-
 cies, qui in fugam ibunt.

3. Quod ergo bonum est corporum? sanitas. Quod ma-
 lum? morbus. Vna est sanitas, multi sunt morbi. Quid in
 musica bonum est? harmonia. Vnum aliquid est harmonia,
 multiplex

^a ἄρμα εὐθύνεται] ἄρμα, cur-
 rus, hic ponitur pro equis currui
 iunctis, vt Differt. XLI. ad finem:

ἔτω τὸ ἄρμα ἐρροσομένον, τα-
 ράττει τὸν ἡνίοχον. et ita Virgilius:
neque audire currus habenas. M.
^b διέλυσας τὴν Φάλαγγα εἰς
 πλήθος Φυγὴν.] Φυγὴν non est ad
 rem et Mentem Maximi. Le-
 ge, εἰς πλήθος φύσιν, ex *phalange*,
re ordinata et composita, tur-
bam efficit. sic paullo ante de
choro: μὴ ὁμολογῶν δὲ, σχίζετο,
 καὶ διαχεῖται, καὶ σκεδάννυται, καὶ
 πλήθος γίνετο, pro *choro* fit
 tantum *multitudo*, turba. πλήθος
 φύσιν pro πλήθος, vt ποταμὸς φύ-

σις pro ποταμὸς XLI, 1. Notif-
 sima est locutio, et in hac Diff.
 bis terue occurrit. M.

Sectio γ'.

^c Τί ἐν μουσικῇ τὸ ἀγαθόν; ἁρ-
 μονία.] Paccius vertit: *Item quod*
est musicae bonum? harmonia.
Quod malum? dissonantia. Ex
 hac interpretatione locum sic
 constituendum putat Heinsius:
 τί ἐν μουσικῇ τὸ ἀγαθόν; ἁρμονία.
 [τί κακόν; ἀναρροσία.] Huiusmo-
 di tamen additamentum non
 praestant Reg. et Harleian. nec
 id sane postulat oratio. Sic
 paullo post: τί δὲ ἐν Φάλαγγι;
 φυλακὴ συνδήματος. Ἐν μὲν τῷτο,

Q 2

παντε-

πολλή δὲ ἢ ἀναρμοςία. Καὶ ἐν χορῶν ἐν μὲν ἡ ὁμολο-
γία, παντοδαπὸν δὲ ἡ διαφωνία. Καὶ ἐν τριήρει ὁ μὲν
αὐλὸς ἐν, πολλή δὲ ἡ ἀπειθεία. Καὶ ἐν ἄρματι, ἠνιό-
χος τέχνη ἐν μὲν τῆτο, παντοδαπὸν δὲ ἡ ἀτεχνία. Τί
δὲ ἐν Φάλαγγι; Φυλακὴ συνδήματος. Ἐν μὲν τῆτο,
παντοδαπή δὲ ἡ ἀναρχία. Ἐν μὲν τῆ τῆ ἐνός φύσει
ὑπερβολὰς καὶ ἐνδείας ἔχ ὄρῶν ἡ σάσιμος γὰρ αὐτῆ, καὶ
μηδένα ἀνεχομένη δρόμον, μήτε εἰς φυγὴν, μήτε εἰς δι-
ωξίν. ὅταν δὲ εἰς πλήθους ἀριθμὸν ἐμπέσω^d, δύναμαι
τότε διαμετρεῖσθαι τὰς φύσεις· καὶ γὰρ ὁδὲ μακρῶς
τὸ μὲν τέρμα ἐν, πολλὰ δὲ αἱ ἀποστάσεις. Ἐάν ἐπὶ
Βαβυλῶνα ἴης, πλησιαίτερος μὲν τῷ Ἀρμένιῳ ὁ Ἀσσύ-
ριος, καὶ τῷ ἄλλῳ ὁ Ἀρμένιος^e, καὶ τῷ Ἴωνος ὁ Λυδός,

multiplex vocum discordia. In triremi vnum aliquid est vox
tibiae, multiplex inobedientia. In curru vnum aliquid est au-
rigae ars, multiplex imperitia. Quod in acie est bonum? tesse-
rae obseruatio; quae simplex est, sicut multiplex confusio. In
hoc vno simpliciue nec excessum, nec defectum video; stabi-
lis natura illius est, nunquam e loco suo vel in hanc, vel in illam,
abit partem: contra si in multitudinis numerum incidero, iam
diuidere naturas possum singulorum; sicut in magna via termi-
nus vnus est, multa interualla. Si Babylonem petas, propin-
quior Armenio est Assyrius, rursus Armenius, quam alius, Ly-
das,

παντοδαπή δὲ ἢ ἀναρχία: licet
ἀναρχίας antea non meminerat.
Haud igitur dubito, quin tres
illas voces ex suo cerebro Pac-
cius adiecerit.

^d ὅταν δὲ εἰς πλήθους ἀριθμὸν
ἐμπέσω,] Dubito, an probum fit
πλήθους ἀριθμὸς. Forte, εἰς πλήθος
καὶ ἀριθμὸν. M.

^e καὶ τῷ [ἄλλῳ] ὁ Ἀρμένιος,]
Lege καὶ τῷ [Λυδῷ] ὁ Ἀρμένιος,
cuius quidem mutationis ne-
cessitas ex sequentibus liquida

fit. Sic etiam Paccius, vel in
suo codice legit, vel ex inge-
nito legendum censuit.

Ibid. καὶ τῷ ἄλλῳ ὁ Ἀρμένιος,]
Vide sequens comma, καὶ τῷ
Ἴωνος ὁ Λυδός. vnde clare patet,
legendum esse, καὶ τῷ Λυδῷ ὁ
Ἀρμένιος. et ita *Dausium* quo-
que coniecisse iam deprehen-
do. Mox, ὁμοίως τῷ Πελοποννησίῳ,
verti debuit: non magis, quam
ille, qui in Peloponneso restat,
vel manet: quod ex sensu li-
quet. M.

f καὶ

καὶ τῆ νησιώτε ὁ Ἴων ἀλλ' ἔδειξ ἐν Βαβυλῶνι ἔπα, ἔχ ὁ Ἀσσύριος, ἔχ ὁ Ἀρμένιος ^f, ἔχ ὁ Λυδός, ἔχ ὁ Ἴων, ἔχ ὁ νησιώτης. Κὰν ἐπὶ Ἐλευσίνα ἦς, Πελοπόννησος αὐτῆ ^g, εἶτα Μέγαρα, εἶτα Ἴσθμός· ἀλλὰ ἀμύητος εἶ; κὰν ἐν Μεγάροις ἦς, ὁμοίως τῷ Πελοποννησίῳ, μέχρι μήπω τῷ ἀνακτόρῳ προσελήλυθας, ἀμύητος εἶ. Νόμιζε δὴ καὶ τὸν βίον ὁδὸν τινα εἶναι μακράν, ἐπ' Ἐλευσίνα, ἢ Βαβυλῶνα, ἄγασσαν, τέρμα τε δὴ ^h τῆς ὁδῆ τὰ βασίλεια αὐτὰ, καὶ ἀνάκτορα, καὶ τὴν τελετήν· ὑπὸ δὲ πλήθους ὁδοιπόρων, μετὴν τὴν ὁδὸν θεόντων, ἀβιζομένων, καμνόντων, ἀναπαυομένων, κειμένων, ἐκτρεπομένων, πλανωμένων· πολλὰ γὰρ αἱ παρατριβαὶ καὶ ἀπατηλαί, ὧν αἱ μὲν πολλὰ ἐπὶ κρημνῆς καὶ βάραιθρα

aus, quam Ion, Ion, quam insulanus; nemo tamen adhuc Babylonem usque peruenit; non Armenius, non Lydus, non Ion denique, aut insulanus. Si Eleusina, proxima Peloponnesus, deinde Megara, deinde Isthmus; quod si nondum initiatus es, quamuis Megara usque peruenieris, donec in templo sis, nihilo magis, quam Peloponnesii, initiatus eris. Cogita eodem modo vitam hanc longam quandam viam esse, quae Babylonem, aut Eleusina, deducit; terminum huius vel regiam aliquam, vel templum, vel initiationem esse; plenam viatorum esse hanc viam, quorum alii currunt, alii se mutuo impellunt, alii laborant, quiescunt alii, alii iacent, alii e via deflectunt, oberrant alii: deuiæ enim fallacesque viae occurrunt plurimæ, quarum aliae

^f καὶ τῆ Ἴωνος ὁ Λυδός, καὶ τῆ νησιώτε ὁ Ἴων· ἀλλ' ἔδειξ ἐν Βαβυλῶνι ἔπα, ἔχ ὁ Ἀσσύριος, ἔχ ὁ Ἀρμένιος,] Vulgo desunt haec omnia; sed ea praestantissimus ille codex Regius Maximo restituit. Horum priorem partem dant Harleian. et Ms. quo Pacius vsus est.

^g Πελοπόννησος αὐτῆ,] Hinc conicere licet, hanc Dissertationem habitam fuisse in

vrbe aliqua Peloponnesi. M.

^h τέρμα τε δὴ] Mallem, τέρμα δὲ δὴ, quo more passim scribit: et pro καὶ ἀνάκτορα lego καὶ τὰ ἀνάκτορα, vt τὰ βασίλεια, et τὴν τελετήν, post quam vocem, nisi omnia me fallunt, deest τὸ ἀγαθόν, Comparatione ita postulante. vide finem sectionis: ταύτην ἔχει τοῖς ἀνθρώποις τὴν χώραν τὸ ἀγαθόν, ἢν τοῖς ἀμύηται Ἐλευσίν ἔχει. M.

Q 3

ἰ ὧν

ἀγασιν ἐπὶ τὴν Σειρήνωνⁱ, αἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης,
αἱ δὲ ἐπὶ τὸν Κιμμερίων δῆμον. Μία δὲ πρὸς τις σενὴ καὶ
ὄρθιος καὶ τραχεῖα, καὶ ἔ πολλοῖς πᾶν ὀδεύσιμος, ἐπὶ
αὐτὸ ἀγεί το τῆς ὀδῆ τέγμα, ἦν μόγις καὶ μετὰ πρᾶγ-
μάτων σὺν πολλῷ πόνῳ καὶ ἰδρῶτι ἀνύσσι καματηραὶ
καὶ ἐπίπονοι ψυχαί, καὶ ἐπιθυμῆσαι τῆ χωρῆς, καὶ ἐρῶ-
σαι τῆς τελετῆς, καταμαντευόμενα αὐτῆς τὸ κάλλος,
ἐπειδὴν δὲ ἀφίκωνται ἐκεῖ, παυσάμενα τῆ πονεῖν, παύον-
ται τῆ πάθης^k. Τίς γὰρ ἄλλη τελετὴ μουσικωτέρα,

aliae per rupes altissimosque hiatus ad Sirenas, aliae ad Loto-
phagos, aliae ad Cimimerios deducunt. Vna tamen est angusta,
accliuis, atque aspera, eaque trita paucissimis, quae ad ipsam
itineris deducit metam; quam aegre, nec sine maximis mole-
stis, multoque sudore, diligentes quaedam absoluere conantur
animae, quod et loci flagrent cupidine, iisque initiari gestiant
facris, quorum iam ante animo quasi diuinant praestantiam;
ad quae simul ac peruenerint, et labore suo defunguntur, et
studio: quia nulla initiatio sanctior, nullus prae illo locus visu
dignus

ⁱ ὦν αἱ μὲν [πολλαὶ] ἐπὶ κρη-
μνῆς καὶ βάραθρα ἀγασιν ἐπὶ τὴν
Σειρήνων,] Stephanus post Σειρή-
νων excidisse censet ὀδῆν. Le-
gendum puto: ὦν αἱ μὲν [ἄλ-
λοι] ἐπὶ κρημνῆς καὶ βάραθρα ἀγασ-
σιν, [αἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας.] Ge-
minus germanus est locus Diss.
I. §. 2. Ἐκφέρονται δ' οἱ μὲν ἐπὶ
φαχίας δυσχερεῖς, οἱ δ' ἐπ' ἠϊόνας
μαλθακὰς, [οἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας,]
οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης. Ad ea,
quae Vlyssi contigerunt, respi-
cit Maximus. Vide Apuleium
de Deo Socratis p. 703.

Ibid. ὦν αἱ μὲν πολλὰ ἐπὶ κρη-
μνῆς καὶ βάραθρα ἀγασιν, ἐπὶ τὴν
Σειρήνων,] Primo legendum, αἱ
μὲν ἄλλοι. deinde supplendum et
scribendum: αἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας,
αἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης, etc. vt Diss.

I, 2. iisdem verbis: οἱ δ' ἐπὶ τὰς
Σειρήνας, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης.
In his tribus coniecturis con-
sentientem habeo Cl. Dauisium. M.

^k παύονται τῆ [πάθης.] Sed
in manu descripto codice
Heinsius, vt ait, inuenit, παύον-
ται τῆ [πόθης.] Eam tamen
collationes nostrae non exhibent,
nec opus est recepta lectio moueatur.
Sic Iosephus Ant. Iud. lib. II. cap. IV. 3. de
amore πάθης ὑπερβολὴν dixit.
Iterum §. 5. τὸ [πάθος] αὐτῆς
(amatorium mulieris affectum
significat) εἰς λογισμόν ἐπιστρέφειν
ἐπειρᾶτο. Vide sis etiam cap. X.
2. lib. IV. cap. VI. 8. lib. V. cap.
II. 8. lib. VI. cap. X. 2. denique
lib. VII. cap. VIII. 1. et Ioan-
nem

καὶ τίς ἄλλος τόπος σπευδῆς ἄξιος ¹; Ταύτην ἔχει τοῖς ἀνθρώποις τὴν χώραν τὸ ἀγαθόν, ἢ τοῖς ἀμυήτοις Ἐλευσὶν ἔχει. Μυήθητι, ἔλθε, ἐπίβηθι τῷ χωρίῳ, λάμβανε τὰ ἀγαθὰ ^m, καὶ ἔποθήσεις ἄλλο μείζον.

δ'. Ἐὰν δὲ τὸ ἀγαθὸν ἐπονομάζῃς τῇ τῶν μὴ ἀγαθῶν φύσει, υἰείας σωμάτων καὶ εὐμορφίας, καὶ περιβολὴν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ δόξαν προγόνων, καὶ τιμὴν πολιτικὴν, πράγματα ἡδοναῖς μᾶλλον, ἢ ἀγαθοῖς, μετρεῖσθαι πεφυκότα. ἐξαγορεύεις τὰ μυστήρια ⁿ, πλημμελεῖς περὶ τὸ θεῖον. Τοιούτων ἀγαθῶν μεταλαβεῖν ποθεῖς, οἶον καὶ Ἀλκιβιάδης μυστηρίων ^o, μεθύων

dignus est. Quod autem iis, qui nondum initiati sunt, est Eleusin, id hominibus est ipsum bonum. Initiare, agendum, locum conscende, bona eius amplectere; neque maius unquam aliud optabis.

4. Quod si boni nomen illis, quae bona non sunt, tribuas; qualis aut corporis sanitas, aut forma, aut auri argentiue ornamenta sunt, aut decus maiorum, aut honor civilis, et eiusmodi, quae voluptatis potius, quam boni, nuncupanda sunt nomine; eliminas mysteria, deum ipsum offendis. Talia sunt, quorum particeps vis esse, bona, qualia Alcibiadis mysteria, cum ebrius facem

nem Chrysofostomum de Sacerd. III. II. p. 104. vt cl. etiam Berglerus iussit. Alciphron II. 4. p. 260. Πάλαμ μὲν ἠτλημένος ἐμὴ [πάσι] καὶ ἔρωτι. Lege [πάθει] καὶ ἔρωτι.

Ibid. παυσάμενοι τῷ ποθεῖν παύονται τῷ πάθει] *Heinsius* πόθει pro πάθει. quod verum puto. mox enim dicit de hac ipsa re: ἐπίβηθι τῷ χωρίῳ, λάμβανε τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἔποθήσεις ἄλλο μείζον. qui itaque non desiderant maius bonum, παύονται τῷ πόθει. adludit fest. 4. τοιούτων ἀγαθῶν μεταλαβεῖν ποθεῖς, οἶον καὶ Ἀλκιβιάδης μυστηρίων. M.

1 σπευδῆς ἄξιος;] Vel ἀξιώτερος. praecessit enim μυστικώτερα. M. ^m λάμβανε τὰ ἀγαθὰ.] Putarem τὸ ἀγαθόν. vide praecedentem et subsequentem sententiam. M.

Sectio δ'.

n [ἐξαγορεύεις] τὰ μυστήρια,] Vulgo διαγορεύεις, quod repudiand. Mss. Hesychius: Ἐξαγορεύοι, φανεροῖ. Ἐξαγορεύον, πᾶσι δηλῶν, λέγων. Glossae veteres: Ἐξαγορεύω, enuncio. Vide sis Alciphronem lib. III. Epist. 69. ^o οἶον καὶ Ἀλκιβιάδης μυστηρίων,] Hic ab Androcle μυστηρίων κατ' οἶον ἀπομιμήσεως erat accusatus.

δαδῆχος, καὶ ἐκ συμποσίᾳ ἱεροφάντης, καὶ ἐν παιδιᾷ τελεσῆς. Ἀγαθὸν δὲ ἀγαθῶ ἀπορρητότερον ἢ ἂν εὖροις μάλλον, ἢ κάλλος κάλλος ἀραιότερον· εἴαν γὰρ τι τέτων ἀφέλης, ἢ ἐτι καλὸν ἔδδ ἀγαθὸν ῥ τὸ μήπω ἀγαθόν. Οὐχ ὄρας τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τῆτον ἕρανόν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἄερα, καὶ τὸν ὑπ' αὐτῷ αἰθέρα, καὶ τὸν ὑπὸ τέτῳ ἄερα, καὶ τὴν ὑπὸ τέτῳ θάλασσαν ρ, διαμέτρησον αὐτῶν τὰς φύσεις. Τῆτο γῆς μέρος τῆ ὄλα πλάτυ, καὶ πολύτεροπον ς, καὶ δεινροφόρον, καὶ ζωοτρόφον· ἀλλ' εἴαν πρὸς τὴν θάλατταν ἐξετάζης, ἔλαττον θάλαττης, καὶ θάλαττα ἔλαττον ἀέρος, καὶ ἀῆς

facem gestat, in epulis sacerdotem agit, per ludum iocumque res sacras exprimit. Bonum bono non magis est mysticum, quam pulchrum pulchro pulchrius; nam si demas aliquid, non erit bonum, aut pulchrum, quod nondum plene bonum est. Nonne coelum hoc, quod capiti nostro imminet, et quae in eo sunt sidera, vides? nonne et hunc, qui sub coelo est, aetherem, et qui sub aethere est, aerem, et quod sub aere est, mare, adspicis? Divide haec omnia. Pars haec uniuersi illa est, quam terram dicimus, quae diffusa est ac multiformis, arbores producit, animalia nutrit. Eam si cum mari conferas, mari minor est, sicut

tus. Vide Platarchum tom. I. p. 200. D. et Nepotem in Alcib. cap. III.

ρ ἐκ ἐτι καλὸν ἔδδ ἀγαθόν] Sic suppleo: ἐκ ἐτι καλὸν [τὸ μήπω καλόν,] ἔδδ ἀγαθόν τὸ μήπω ἀγαθόν.

Ibid. ἐκ ἐτι καλὸν ἔδδ ἀγαθόν τὸ μήπω ἀγαθόν.] Suppleueram: τὸ μήπω [καλὸν μηδὲ] ἀγαθόν. Aliter Cl. Editor; sed eodem sensu. M.

ρ καὶ τὴν ὑπὸ τέτῳ θάλασσαν;] Ex sequenti enumeratione singularum partium liquet, totum comma deesse post θάλασσαν, nempe, καὶ τὴν ὑπὸ ταύτῃ γῆν. ad-

scendere enim debet comparatio per eisdem gradus, per quos descenderat: γῆ, θάλαττα, ἀῆς, αἰθήρ, ἕρανός. M.

ρ τῆτο [γῆς] μέρος τῆ ὄλα] Lego τῆτο [γῆς] μέρος etc.

Ibid. τῆτο γῆς μέρος τῆ ὄλα πλάτυ.] Lege et distingue: τῆτο γῆ, μέρος τῆ ὄλα, πλάτυ, etc. Et ita *Dauisius*. Caeterum ex his verbis, τῆτο γῆ, patet defectus, quem in praecedente Notula indicaui. M.

ς καὶ πολύτεροπον,] Harl. πολυτρόφον. Recte. Infra Diss. XLI. 5. ῥδει γῆν γενέσθαι μὲν ἔγκαρπον καὶ ζωοτρόφον καὶ [πολυθρέμωνα.]

αἰθέρος, καὶ αἰθῆς ἕρανθ. Μέχρι τῶν τὰ μέρη πρόει-
σι, ὑπερβάλλοντα καὶ ὑπερβαλλόμενα: ἐὰν δὲ ἔλθῃς
ἐκεῖ, σήσεται ὁμῶς τῷ μεγέθει καὶ τὸ κάλλος. Τί γὰρ
ἂν εἴη ἕρανθ ὠραιότερον; τί ἄστρον περιλαμπέστερον; τί
ἡλίς ἀκραιότερον; τί σελήνης εὐτροφώτερον; τί τῶν
ἄλλων χορῶν εὐτακτότερον; τί τῶν θεῶν αὐτῶν τιμιώ-
τερον;

ε. Κινδυνεύσιν δὲ οἱ ἄνθρωποι, καθάπερ τοῖς ἀγα-
θοῖς, ἔτω καὶ τοῖς θεοῖς, ζυγοσατεῖν τὰς τιμὰς. Τίς
ἔτος; Ζεὺς. Ἀρχέτω. Τίς ἔτος; Κρόνος. Δεδέσθω.
Ἡφαίστος χαλκεύετω, Ἑρμῆς ἀγγελλέτω^υ, Ἀθηναῖ
ὕφανέτω [ὡς Πελοποννησίοις ἐπέσθωσαν^α.] Ἄγνο-

sicut mare aere, aer aethere, aether coelo. Eatenus procedit
partium ordo, semperque est, quod vincit, et quod vincitur; ubi
eo est peruentum, nec magnitudo amplius, nec pulchritudo
procedit. Quid enim aut coelo dari potest pulchrius, aut fide-
ribus illustrius, aut sole magis vegetum, aut luna magis alnum,
aut choro illo reliquo magis eleganter dispositum, aut magis,
quam dii, venerabile?

5. Et tamen sicut bona distinguunt, ita diis quoque ipsis
honores diuidunt, et quasi lance expendunt, homines. Quis
hic? Iupiter. Imperet. Quis hic? Saturnus. Vinciatur. Fer-
rariam exerceat Vulcanus, nunciet Mercurius, Minerua texat.
Igno-

ε τί ἄστρον περιλαμπέστερον; τί
ἡλίς ἀκραιότερον;] Haec Maxi-
mo restituimus, vti quidem iu-
bent Reg. Harleian. et Paccii
codex.

Seçtio ε.

υ Ἡφαίστος χαλκεύετω, Ἑρμῆς
ἀγγελλέτω,] Haec non recte di-
stinguuntur. ita oportuit: Ἡφαι-
στος. Χαλκεύετω. Ἑρμῆς. Ἀγγελλέτω.
Ἀθηναῖ. ὕφανέτω. plene ita fo-
ret: Τίς οὗτος; Ἡφαίστος. Χαλκεύε-
τω. et sic in caeteris, quemadmo-
dum in praecedentibus vides.

Ita supra sect. 3. τί τοίνυν ἐγαθὸν
σωμάτων; Ὑγίεια. Κακόν; Νόσος.
vbi plena locutio fuisset: τί κα-
κόν σωμάτων; cui alter respon-
det: Νόσος. M.

α [ὡς Πελοποννησίοις ἐπέσθω-
σαν.] In versione sua nullam ho-
rum verborum rationem Pac-
cius habuit, eaque manifesto
irrepsisse dicit Heinsius. Et
sane prorsus aliena sunt, sen-
sumque turbant; quapropter
vncinis circumdantur.

ἔσι γὰρ, οἶμα, ὡς θεοῖς πᾶσιν εἰς νόμος καὶ βίος καὶ
 τρόπος, ἔ διηρημένος, ἔδὲ σασιωτικός ἀρχοντες πάν-
 τες, ἠλικιωτά πάντες, σωτήρες πάντες, ἰσοτιμία καὶ
 ἰσηγορία συνόντες τὸν πάντα χρόνον ὧν μία μὲν ἡ φύ-
 σις, πολλά δὲ τὰ ὀνόματα. Ὑπὸ γὰρ ἀμαθίας αὐ-
 τῶν, τὰς ὠφελείας τὰς ἑαυτῶν ἐκάστοις ἐπονομάζομεν γ,
 ἄλλοις ἄλλη κλήσις θεῶν^z. καθάπερ καὶ τὰ μέρη τῆς
 θαλάττης, Αἰγαῖον τῆτο, Ἴόνιον ἐκεῖνο^a, Myrτώων ἄλ-

Ignorant, ut arbitror, diis omnibus legem unam, unam vitam,
 mores eosdem esse, non diuersos, neque pugnantes; imperant
 omnes, eiusdem aetatis sunt omnes, salutis nostrae student
 omnes, eadem omnes dignitate, eadem auctoritate in aeternum
 viuunt: quorum una natura, multa sunt nomina. Nos vero ab
 eo, quod praestare solent hominibus, subsidio diuersa singulis
 eorum, quae est nostra ignorantia, imponimus nomina; aliter
 alius deorum appellatur: non fecus, quam matris partes singu-
 lae, alia Aegaeum, Ionicum alia, alia Myrtoum, Cretaeum alia
 dicitur;

γ τὰς ὠφελείας τὰς ἑαυτῶν
 ἐκάστοις ἐπονομάζομεν.] Obuium
 erat, τὰς ὠφελείας, τὰς ἀπάν-
 των, ἐκάστοις ἐπονομάζομεν. Non
 potuit aliter scribere, sensu sal-
 uo. Sequitur: ἄλλοις ἄλλη κλή-
 σις θεῶν. Codices habent: ἄλ-
 λος ἄλλη κλήσει θεῶν. vnde *Dauisius*:
 ἄλλος ἄλλη κλήσει θεός. Si
 quid mutandum, legerem ἄλ-
 λοι ἄλλη κλήσει θεῶν. sed ἄλλος
 aequae probum: neque opas
 est, ut Codicum scriptura mu-
 tetur. et ita editum esse de-
 buit. M.

z ἄλλοις ἄλλη κλήσις θεῶν.] Reg.
 ἄλλος ἄλλη κλήσει θεῶν. Legerim,
 ἄλλος ἄλλη κλήσει θεός.

a Ἴόνιον ἐκεῖνο.] Vulgo Ἴωνικόν.
 Reg. et Harleian. Ἴωνιον. Nos,
 ut par est, per *omicron* scripsi-
 mus. Virgilius Aen. III. 211.

*Insulae Ionio in magno quas
 dira Celaeno etc.*

Aeschylus Prom. Vincit. v. 838.

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος
 μυχός,

Σαφῶς ἐπίσασ' [Ἴόνιος] κλη-
 θήσεται.

Euripides Phoeniss. v. 216.

[Ἴόνιον] κατὰ πόντον etc.

Et Troad. v. 225.

[Ἴονία] ναίεσθαι πόντιω.

Dionysius Perieg. v. 94. ἀλιμν,

Ἦν τε κρη [Ἴονίην] περιμαίεται
 ἠυδάξαντο.

Sic et v. 487. Vide sis etiam
 scholiasten ad Apoll. Rhod.
 IV. 308.

Ibid. Ἴόνιον ἐκεῖνο,] Ante erat
 Ἴωνικόν. sed cum in Codd. in-
 venisset *Dauisius* Ἴώνιον, muta-
 vit in Ἴόνιον, fretus auctoritate
 poetarum: qui tamen non adeo
 recte

λο, Κρηταῖον ἄλλο^b, ἢ δ' ἐστὶ μία, ὁμογενῆς, καὶ ὁμοπαθῆς, καὶ συγκεκραμένη. Οὕτω καὶ τὰγαθὸν, ἐν ᾧ καὶ ὁμοιον αὐτῷ, καὶ ἴσον πάντοθεν, ὑπὸ ἀσθενείας τῆς πρὸς αὐτὸ καὶ ἀγνωσίας, ταῖς δόξαις διαιρέμεθα. Πλῆτε^c Καλλίας, μακάριος τῶν ἀγαθῶν ἀλλὰ Ἀλκιβιάδης Καλλίε^c ὠραιότερος. Ἀντιθῶμεν τὰγαθὰ^c, πλῆτον κάλλει ποῖον αὐτῶν ἐκατόμβοιον; ἐννεάβοιον ποῖον; πότερον ἐλώμεθα; πότερον εὐξώμεθα; Οὐκῆν

dicitur; cum tamen vnicum sit mare, eiusdem generis, naturae eiusdem, partibus suis commistum. Eodem modo bonum quoque, quod vnum sibi que simile et aequale est vndique, pro ingenii imbecillitate nostri atque ipsius boni ignorantia, in opiniones varias diffraximus. Diues est Callias, felix his bonis; pulchrior est Callia Alcibiades, felix et ille. Vtrum eorum centum aureis? vtrum nouem aestimabis? vtrum eligemus? vtrum optabimus?

Phoeni-
recte in consilium de hac re aduocantur, quippe ab Ἴων, Ἴωνος, fit Ἰωνία, et Ἴωνες, et Ἰωνικός, et Ἰώνιος. Immo et apud Nostrum in hac ipsa editione Diff. XXXVI. ad fin. video τὰ Ἰώνια πελάγη, sine vlla lite de scriptura: et Πανιώνια, quod eiusdem est rationis, Diff. XXVII, 2. et Ἰωνικός per saepe. Adduci quidem poterat Thucydides, prout citatur Diff. XXVIII, 5. τὸν Ἰόνιον κόλπον, et Eustathius ad Dionysium, qui semper ita scribit, et Aelianus V. H. XIII, 6. et Suidas in V. et alii forte multi. Sed nihil inde efficitur, nisi vt Ἰόνιον scribi possit; non vero vt contra Mss. debeat. παρὰ τὸν κόλπον τὸν Ἰώνιον, Appianus Alexandrinus praefat. et τὸ Ἰώνιον, sc. πέλαγος, ibidem. M.

^b Κρηταῖον ἄλλο,] Sic editi; nec male, si modo fauerent codices. Vide Luc. Holstenium

ad Stephanum in κρήτη. At Reg. et Harl. Κρησαῖον. Lege κρήσιον. Euripides Hippolyto v. 372.

^c ὡ τάλαινα παῖ [Κρησαῖα.] Et v. 719.

οὐ γὰρ ποτ' αἰσχυρῶ γε [Κρησαῖος] δόμῃς.

Vide et v. 752, 759. ac Troad. v. 944. Sic Sophocles in Trachin. v. 120. πέλαγος Κρησίον memorat.

Ibid. Κρηταῖον ἄλλο^c ἢ δὲ ἐστὶ μία,] Ita distingue. Sed pro Κρηταῖον Libri scripti habent Κρησαῖον. vnde Cl. Editor mavult κρήσιον. mihi verius videtur Κρησαῖον. Crissaeus finus, idem qui Corinthiacus. Suidas: Κρησαῖος κόλπος· Κρησαῖα δὲθάλασσα. Videndus alicubi Strabo; qui mihi non est ad manum. M.

^c ἀλλὰ Ἀλκιβιάδης Καλλίε ὠραιότερος. Ἀντιθῶμεν τὰγαθὰ,] Horum omnium loco Stephanus tantum

ὁ μὲν Φοῖνιξ, καὶ ὁ Αἰγύπτιος, τὸ τῷ Καλλίᾳ ἀγαθὸν
 εὔξεται· ὁ δὲ Ἠλεῖος, καὶ ὁ Βοιωτίος, τὸ Ἀλκιβιάδου.
 Εὐγενὴς Πausανίας, ἀλλ' ἐνδοξότερος Εὐρυβιάδης. Ἀν-
 τιθῶμεν εὐδοξία γένος· τίς κρατεῖ; τίνοι δῶμεν τὰ νικη-
 τήρια φέροντες; Σωκράτης πένης, Σωκράτης αἰσχροῦ,
 Σωκράτης ἄδοξου, Σωκράτης δυσγενῆς, Σωκράτης ἄτι-
 μος^d. Πῶς γὰρ ἐκ αἰσχροῦ, καὶ ἄτιμος, καὶ δυσγε-
 νῆς, καὶ ἄδοξος, καὶ πένης, ὁ τῷ λιθοξόου, ὁ σιμῶς,
 ὁ προγιάσων, ὁ κωμωδόμενος, ὁ εἰς δεσμοτήριον ἐμβαλ-
 λόμενος, καὶ ἀποθνήσκων ἐκεῖ, ἔνθα καὶ Τιμαγόρας
 ἀπέθανεν^e; Ὡς τῆς ἐρημίας τῶν ἀγαθῶν ὀκνῶ γὰρ εἰ-
 πεῖν πλῆθος κακῶν. Τί τέτοις ἀντιθῶμεν; τί φῶμεν;
 Παράβαλε τοῖς ἀνταγωνισταῖς τὸν Σωκράτην ἐν κήσει

Phoenicius Aegyptiusque Calliae, Eleus contra et Boeotius
 Alcibiadis optabit bonum. Nobilis Pausanias, at plus glo-
 riae consequeretur Eurybiades. Conferamus nobilitatem
 cum gloria: vter vincet? vtri palmam dabimus? Socrates
 pauper, Socrates deformis, Socrates inglorius vixit, Socrates
 nec genere excelluit, nec honore. Quomodo enim non defor-
 mis, sine honore, nobilitate, gloria, opibusque viveret; qui et
 lapicidae fuit filius, et simus, et ventricosus; qui delusus in co-
 mœdiis, in carcerem coniectus est; qui eodem, quo Timagoras,
 extinctus est loco? O magnam bonorum penuriam! nec enim
 dicere audeo malorum copiam. Quid his opponemus?
 quid dicemus? Certet cum illis copia bonorum Socrates:

nonne

tantum dedit * μὲν ἀγαθὰ. Sed,
 quod addidimus, exhibent Reg.
 Harleian. Pacciique codex.

^d Σωκράτης ἄτιμος.] Sic Reg.
 et Harleian. vulgo καὶ ἄτιμος.
 Minus ornate, quod et Hein-
 sius adnotavit.

^e ἔνθα καὶ Τιμαγόρας ἀπέθανεν.]
 Eum vult Timagoram, quem
 Athenienses; inter officium salu-
 rationis Darii regem more

gentis suae adulatum, capitali
 supplicio affecerunt. Verba sunt
 Valerii Maximi lib. VI. cap. III.
 2. ext. Suidas: τιμαγόρας προσ-
 κινήσας τὸν Περσῶν βασιλέα παρὰ
 τὰ Ἑλλήνων ἔθνη, καὶ δωροδοκῆς,
 ἀνηρέθη — ὑπὸ Ἀθηναίων. Hic
 vero non Darium, sed Arta-
 xerxen intelligit. Sic et Plu-
 tarch. in Artax. p. 1022. E.
 qui soli δωροδοκία hominis huius-
 ce mortem tribuit.

f μάτην

ἀγαθῶν ἔχ' ὄραϊς ἠτῶμενον ἐν πλάτῳ Καλλίᾳ, ἐν σώματι Ἀλκιβιάδῃ, ἐν τιμῇ Περικλέῃ, ἐν δόξῃ Νικίᾳ, ἐν θεάτρῳ Ἀριστοφάνῃ, ἐν δικαστηρίῳ Μελίτῃ; Μάτην ἄρα αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων τὰ νικητήρια ἔδωκε, μάτην ἐπεψηφίσατο^f.

nonne vides, eum diuitiis a Callia, corpore ab Alcibiade, honore a Pericle, gloria superari a Nicia; in theatro Aristophani, in iudicio cedere Melito? Frustra ergo Apollo illi palmam detulit, frustra ei victoriam concessit.

Λ Ο Γ Ο Σ Μ'.

Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐστὶν^a.

Ἀλλ' ἐπεὶ τὸν Ὅμηρον αἰτιᾶ, μεμφόμενον τῷ Γλαύκῳ τῆς ἀμοιβῆς πότερα καὶ σοὶ ὑπὲρ τῆς Ὁμήρου ἀπολογητέον, ἢ Ὁμήρῳ ὑπὲρ τῆς Γλαύκου; Τῷ νῆ

DISSERT. XL. vulgo XXIV.

Bonum bono maius esse.

At enimvero quandoquidem Homerum accusas, qui prius Glauci permutationem accusauerat; vtrum et tibi pro Homero, an Homero potius pro Glaucō respondendum erit?

Hoc

^f μάτην [ἐπεψηφίσατο] Vulgo ἐψηφίσατο. Cum nobis faciunt Reg. et Harleian. Noster autem respicit ad Apollinis effatum de Socrate. Vide sis ad Diff. IX. I.

Ibid. μάτην ἐπεψηφίσατο.] Ἐπεψηφίσατο quid? non τὰ νικητήρια. nam ante dixerat ἔδωκε. Deest aliquid. Lego: μάτην σοφίαν (vel σοφώτατον) ἐπεψηφίσατο, vt adludatur ad Oraculum istud Apollinis:

Ἄνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huc respicit Noster Diff. IX, 3. Lucianus *de Saltat.* p. 795. ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἰ γὰρ πισευτέον τῆγο περὶ αὐτῆ λέγοντι πυθίῳ, etc. ὁ σοφώτατος Σωκράτης, Porphyrius περὶ Ἀποχ. I, 15. Eusebius *Praep. Euang.* XIV, 11. p. 435. Ed. Steph. Σωκράτης — ᾧ ζῶντι μὲν Θεὸς σοφίαν ἐμαρτύρησεν. M.

DISSERT. XL.

^a Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐστὶν.] Sic Reg. et Harl. vulgo. Ὅτι ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον.

Sectio